

„Geniální!“
SHARI LAPENA

„Jednoduše perfektní.“
KAIRA ROUDA

hra na kočku a myš

Za tuhle příležitost možná zaplatí životem...

Michele Campbell

hra
na kočku
a myš

**KNIHY MICHELE CAMPBELL
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Vždycky je to manžel
Byla to tichá dívka
Cizinec na pláži
Žena, která věděla příliš mnoho
Hra na kočku a myš

hra na kočku a myš

Michele Campbell

Překlad Monika Pavlisová

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím St. Martin's Press, LLC.
Všechna práva vyhrazena.

Copyright © Michele Rebecca Martinez Campbell, 2023

Translation © Monika Pavlisová, 2024

Cover © Jan Matoška, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-583-8 (pdf)

Pro Willa

první část
Madison

1

Listopad Cambridge, Massachusetts

Moc ráda sledovala, jak se její profesorka pohybuje. To pohazování kaštanově rudými vlasy. Ta elegance v jejích gestech. Nervózní energie, s níž přecházela po stupínku. Madison obdivovala Kathryn Conroyovou od chvíle, kdy ji poprvé slyšela mluvit na Kariérním dnu před lety na střední škole. Tisíckrát si představovala, jak půjde v jejích stopách. Že bude mít kariéru jako ona. Že začne jako nelítostná státní zástupkyně a půjde po mafiánech a drogových kartelech. Povede tiskové konference, bude vystupovat v televizi a bude u toho vypadat skvěle. Potom ji jmenují soudkyní, bude předsedat u těch nejvýznamnějších případů a psát rozsudky, které se budou číst po celé zemi. Bude tak slavná, že ji budou zvat na přednášky do škol a studenti jí budou viset na rtech a hltat každé její slovo, stejně jako ona dnes hltala každé slovo Conroyové. Tohle nebyla jen vysněná představa budoucnosti. Pro Madison to všechno bylo naprosto uskutečnitelné. Byla hvězdou svého ročníku. Nejlepší známky. *Právní revue*. Letní praxe v jedné z nejprestižnějších právních firem v Bostonu. Navíc ještě zvláštní jiskra, cosi v jejím vzhledu, obratné zacházení slovy, její sebevědomí, když musela čelit problémům. Říkejte

tomu charisma nebo jak chcete – ale Madison to měla. Jestliže absolvuje právnickou fakultu na Harvardu, její možnosti budou neomezené.

Oprava. *Měly být* neomezené. V té dokonalé fasádě byla prasklina, jež pocházela z její minulosti. Vada na kráse, která ohrožovala všechno, co si vybudovala. Bála se, že...

„*Slečno Riverová.*“

Do prdele. Na zlomek vteřiny vypnula a Conroyová na ni teď zírala od přednášecího pultu s prstem zabodnutým do zasedacího pořádku. Madison neměla tušení, na co se ptala. Nedalo se dělat nic jiného než to přiznat a obrnit se proti tomu, co přijde.

Narovnala záda a její hlas se zvonivě nesl přes neuspořádané řady studentů ve třídě. „Omlouvám se, paní profesorko, ale mohla byste zopakovat otázku?“

Když Madison promluvila, lidé se po ní otáčeli, stejně jako u Conroyové. Jestli to teď nezvládne, stane se to před očima všech, včetně profesorky, kterou měla jako svůj idol. Soudkyně Conroyová jemně povytáhla obočí a v duchu si udělala poznámku, než odpověděla. Tohle znamenalo ztrátu bodů za účast v hodině, ale Madison si věřila, že jakmile dotaz uslyší, všechny je získá okamžitě zpět.

„Jak změnil případ Gates proceduru příkazů k prohlídce?“

Na tohle Madison znala odpověď. Znala odpověď prakticky na všechno. Nebyl to jen talent. Byla za tím tvrdá a úmorná dřina. Každou noc četla, procházela si případy, vypisovala odpovědi na každou myslitelnou otázku. Podívala se soudkyni do očí, jako by byly kolegyně, a pustila se do detailní odpovědi. Od té chvíle byl sál jen scénou v představení Madison versus Conroyová. Střídavě po sobě házely hypotetickými příklady, ladily principy, dokonce pronesly i pár právnických vtípků jen pro zasvěcené. Ve chvíli, kdy se soudkyně podívala na hodinky a ohlásila konec hodiny,

Madison si v jejích očích zcela napravila reputaci a upevnila svou pozici zázračné studentky, která nikdy neodpoví špatně. Spolužáci se začali balit a cestou kolem ní nabízeli zvednuté ruce k pochvalnému plácnutí.

Začal závod o osobní setkání s Conroyovou. Madison seděla uprostřed dlouhé řady a byla zablokována ostatními studenty, kteří pomalu zavírali laptopy, oblékali si kabáty, uklízeli si věci. *Jak frustrující.* Chtěla své dokonalé vystoupení završit krátkou socializací. Poděkovat Conroyové za skvělou hodinu, položit pár navazujících otázek. To bylo zkrátka chytré. Možná by mohla dnešní výměnu přetavit v konzultaci v kanceláři soudkyně, nebo dokonce v pozvání na kávu. Postavila se na konec řady a v duchu si připravovala, co řekne. Byla nervóznější, než by měla být. Od začátku semestru se připravovala nadnést skutečnost, že chodily na stejnou střední školu, že slyšela Conroyovou mluvit už před lety, že to ovlivnilo její volbu kariéry. Nemohla ale vymyslet, jak na to téma zavést řeč a nevypadat u toho podlézavě. Bylo to příliš osobní.

Minuta za minutou odtikávala a studenti před ní zaměstnávali pozornost soudkyně stejně, jako ji ona zaměstnala při hodině. Tohle byla právnická fakulta na Harvardu a takhle to tu zkrátka chodilo. Člověk musel bojovat o každý milimetr na výsluní. Dorazil profesor na další přednášku a lidé se začali rozcházet. Soudkyně Conroyová si oblékla kabát a chystala se odejít. Potom se podívala na Madison a usmála se.

„Slečno Riverová. Máte chvíli? Doufám, že jsem vás moc nerozhodila, když jsem na vás tak udeřila.“

„Ale vůbec ne. Přeci nás musíte udržovat stále ve střehu.“

„Přesně tak. A vy jste se chytila přímo ohromujícím způsobem. Udělala jste na mě dojem.“

Madison zčervenala. „Děkuju.“

Soudkyně zaváhala, ale potom se zdálo, že v duchu dospěla k rozhodnutí.

„Nevím, jestli byste měla čas, ale v mé kanceláři se právě nečekaně uvolnilo místo stážistky. Za normálních okolností byste si musela podat žádost rok dopředu, ale já někoho potřebuju teď hned. Byla bych ráda, kdybyste si o to místo zažádala.“

„Místo stážistky – u *vás*?“

„Ano. Měla byste zájem?“

Samozřejmě že ano. Stáž u Conroyové byl splněný sen, nemluvě o zlaté hvězdičce v životopisu. Madison zbožňovala zlaté hvězdičky. Jen to načasování bylo problematické. Když si teď podá žádost o přijetí, jaká je asi pravděpodobnost, že se Conroyová dozví o problémech se zákonem jejího mladšího bratra? To by bylo ponižující. Navíc Madison opravdu nechtěla, aby o ní Conroyová věděla zrovna tohle.

Její zamyšlení trvalo déle, než chtěla.

„Tedy?“ zeptala se Conroyová. „Stojíte o to místo, nebo ne?“

Jenže nabídka byla zkrátka příliš lákavá, než aby se dala odmítnout.

„Jsem vaší nabídkou nesmírně poctěna, paní soudkyně. S radostí tu žádost podám.“

„Výborně. Spojte se s mou kanceláří a oni vás seznámí s detaily. Těším se, že se uvidíme při pohovoru.“

Conroyová odešla z přednáškového sálu a Madisonin úsměv pohasl, když jí v kapse zabzučel telefon. Několik zmeškaných hovorů od matky. A jedna textovka. Další špatné zprávy, přečetla si v ní.

2

Balila si věci, když vtom k ní přistoupil Tyler Evans. V prvním ročníku spolu tvořili hvězdný pár, ale loni na jaře to Madison ukončila. Tyler býval jedničkou na Stanfordu, byl pohledný a charismatický. Byl šampionem studentských cvičných soudních procesů a dostal se do užšího výběru na prezidenta *Právní revue*. Tuhle práci chtěla i ona. Problém byl v tom, že cokoli dělal Tyler, zvládala i Madison, a často lépe. To vztahu moc neprospívalo. Právnická fakulta na Harvardu byla prostředí, kde by lidé srazili k zemi vlastní babičku a klidně ji překročili, jen aby se dostali výš. Nebylo tedy divu, že je konkurenční boj rozdělil.

Zastrčila telefon do kapsy, aby Tyler neviděl zprávu od matky, a přinutila se pousmát.

„Lísáš se k profesorce, jak jsem pozoroval,“ škádlil ji.

„Tak moc žárlíš, Tylere?“

„Na co bych měl žárlit? Stejně mě má radši.“

„Samozřejmě. A kdo taky ne?“

Rozesmál se. „Tak určitě. O čem jste se bavily?“

„Jen pár doplňujících faktů k případu Gates.“

Nechtěla roztrubovat informace o stáži, obzvlášť ne před Tylem. Přihlásil by se a z celého druhého ročníku byl právě on její největší konkurencí.

„Hm. Zdálo se mi, že jde o něco zajímavějšího.“

Madison pokrčila rameny, nehodlala se o tom dál bavit. Tyler jí uvolňoval cestu, když se prodírali z posluchárny ven davem studentů, kteří přicházeli na další přednášku. Cestou přes vstupní halu se rozpovídal o nejnovějším právním sporu v *Právní revue*, ale jen stěží dokázala udržet pozornost. Ruku svírající telefon v kapse měla celou zpocenou. Potřebovala se Tylera zbavit a zavolat mámě, aby se dozvěděla novinky o Dannym, svém problematickém mladším bratrovi. Před týdnem Dannyho sebrali při zátahu protinarkotického oddělení, zavřeli ho spolu s tuctem dalších dealerů z jejich staré čtvrti, i když, co Madison věděla, v ničem tak velkém Danny nejel. Teď seděl ve federální věznici a čekal na soud. Ve škole o tom nikdo nevěděl, ani Tyler. *Hlavně* ne Tyler. Pod tou svou fešáckou fasádou byl pořád dobrý člověk, a kdyby zjistil, že má rodinné problémy, začal by jí klást otázky, na které nechtěla odpovídat. A na konec by z ní nejspíš dostal pravdu, a to si nemohla dovolit. Pověst tady znamenala hodně. Člověk musel neustále zachovávat kamenitou tvář. Nechtěla, aby se tu o Dannym kdokoli dozvěděl. Ne, dokud to nebude mít víc pod kontrolou.

„Musím na záchod,“ kývla směrem k toaletám.

„Počkám. Nechceš zajít na kafe nebo tak?“

„Nemůžu. Mám toho moc.“

„Fajn. Ale zítra přijdeš, ne? Mám narozeniny. Byl bych moc rád, kdybys tam byla.“

„Dobře. Chloe už mi o tom říkala. Přijdu.“

„Takže ti to řekla. Bezva. To jsem rád,“ pronesl.

Z jeho tónu poznala, že to pozvání představovalo něco jako jablko sváru. Chloe byla Tylerova nová přítelkyně a všechny jeho interakce s Madison bedlivě sledovala.

Tyler odešel. Madison hledala tiché místo, odkud by si mohla zavolat. Hala však byla plná studentů, přicházejících a odcházejících. Zachytila střípky jejich rozhovorů. Znamky. Zkoušky. Po-

hovory. Plány na víkend. Ještě před pár dny byl její život taký takhle jednoduchý, takhle bezstarostný. Jenže její minulost, rodina a zázemí vždycky odněkud vystrčily své ohavné rohy. Nemohla je jen tak nechat za sebou.

Vyšla ven na čtvercové zatravněné nádvoří. Podzim v Nové Anglii chytal poslední dech. Na stromech ještě sem tam zbývalo dramaticky zbarvené listí, ale v ostrém chladném vzduchu už byla cítit zima. Podle předpovědi mělo později odpoledne pršet, což bylo zcela v souladu s její náladou. Našla si chráněné místo za rohem budovy a roztřesenými prsty navolila číslo v telefonu. Matka přijala hovor hned po prvním zazvonění.

„Maddy, díky bohu. Kde jsi byla?“

„Ve škole. Co se děje?“

„Danny se přiznal.“

„Jak je to možné? Přísahal ti, že je nevinný.“

„A pořád to říká a já mu věřím. Hluboko v srdci to vím.“

„Proč by se přiznával, když to neudělal?“

„Přinutili ho.“

„*Kdo* ho přinutil?“

„Nevím. Nechce mi to říct. Mluvili jsme spolu asi třicet vteřin, vždyť víš, hovor z vězení, a pak řekl, že musí končit, a zavěsil. Zněl vyděšeně, Maddy.“

„Upřímně, mami, nedává mi to smysl. Trestní právo už jsem měla. Než se přiznáš, má proběhnout *vyjednávání*. Vždyť ho zadrželi, kdy, před týdnem? Je to celé moc rychlé.“

„To jsem si taky myslela.“

„Co na to říká jeho právník?“

„Nevím a je mi to jedno. Tomu chlapovi nevěřím. To on Dannyho donutil se přiznat.“

„Jak ho donutil?“

„Co myslíš? Vyhrožoval mu.“

„To zní jako výmluva. Říkal to Danny nebo je to...“

„Je to co? Je to lež? Ty nevěříš svému bratrovi?“

„Nepřekrucuj to. Tohle není o mně a o něm. Snažím se jen pochopit fakta.“

„Fakta jsou taková, že se u soudu ukázal tenhle právník. Nena-
jali jsme ho. A začal Dannymu říkat, co má dělat.“

„Na tom, že jste ho nenajali, není nic divného. Soud může při-
dělit obhájce obžalovaným, kteří si ho nemohou dovolit.“

„Takhle to ale nebylo. Říkám ti, že je to celé nějaké divné. Je to ta-
kový starý dědek s hlavou plnou lupů, co vypadá, že se rád drží lahve.“

„To ale neznamená, že není kvalifikovaný.“

„Proč se ho zastáváš? Kdybys u toho soudu byla, chápala bys,
o čem mluvím.“

„Za to, že jsem tam nebyla, už jsem se omluvila. Říkala jsem ti, že
když jsem si poslechla tvou hlasovou zprávu, že Dannyho zadrželi...“

„Jistě. Já vím, jak moc jsi zaneprázdněná.“

Osten v jejím hlase přiměl Madison napřímít záda.

„Nebyla jsem *tak zaneprázdněná*, abych nepřišla k soudu svého
bratra. Měla jsem vypnutý telefon. Kdybych to věděla, všeho
bych nechala a...“

„Maddy, já se nechci hádat.“

„Tak řekni, že chápeš, že jsem měla vypnutý telefon. Nemůžu
ho mít pořád zapnutý pro případ, že Dannyho seberou kvůli
drogám.“

*Většina lidí tak nějak nepředpokládá, že se něco takového jejich
bratrovi stane, pomyslela si, ale držela jazyk za zuby. Dannyho
minulost byla už docela dost poskvrněná na to, že mu bylo teprve
jedenadvacet. Matka nechápala, jak moc to škodí Madisoniným
vlastním plánům, její vlastní budoucnosti. Jak vyčerpávající je
neustále se o něj bát. Jenže rodinu si člověk nevybírá a ona ho
stejně milovala. Vždyť byl její bratr.*

„Nevyčítám ti to, Maddy. Vážně.“

„To doufám. Ale stejně děkuju, že jsi to řekla.“

„Otázka je, co teď budeme dělat. Jsme rodina. Rodiny drží v těžkých časech pohromadě.“ Škoda že to v její rodině vždycky tak nebylo. Jejich minulost byla tíživá a nikdy dost daleko od přítomnosti. Madison si povzdychla. Přála by si, aby bylo všechno jinak. Jenže nebylo. A tak nezbývalo než to překousnout a vyrovnat se s realitou.

„Řekni mi, jak můžu pomoci, mami. Mám zavolat tomu právníkovi a zjistit, co se stalo?“

„Ne, už jsem ti to říkala. Ten právník je divný. Musíme jít tvého bratra navštívit.“

„Myslíš jako do vězení?“

„Jistě. Něco je špatně. Musím se mu podívat do očí a zjistit pravdu.“

Stane se po té návštěvě podezřelou? Její vztah k obžalovanému drogovému dealerovi by mohl vyjít najevo přesně ve chvíli, kdy si požádá o stáž u federální soudkyně. Ale měla vůbec na výběr? Danny byl její bratr, a právě teď ji potřeboval, ať se to hodí, nebo ne.

„Dobře, pojedou s tebou. Můžu v sobotu.“

„Ne. Zítra hned ráno.“

Věznice byla daleko. Pojedou tam dlouho, budou dlouho čekat, než se dostanou dovnitř, potom pojedou dlouho zpátky. Propásne ranní přednášku. Sakra, a co je na tom vlastně nového? Dannyho problémy jí ničily život už od dětství.

„Prosím,“ naléhala matka. „Tentokrát je to vážné a já nevím, jak mu pomoci. Pracuju v pečovatelském domě. Ty studuješ práva na Harvardu. Potřebuju tvou pomoc.“

„Samozřejmě, mami. Jen mi řekni v kolik hodin. Budu čekat před kolejí.“

3

Byla ještě tma a padal mrznoucí déšť, když druhý den ráno zastavila před kolejí stará toyota. Madison nastoupila a pohladila matku po tváři. Byla vzhůru dlouho do noci, studovala, připravovala se na přednášku, pracovala na své řeči na studentský cvičný soud a – to bylo nejvíc vzrušující – sepisovala přihlášku na právní stáž u Conroyové. Unavené oči ji pálily, ale její matka vypadala ještě vyčerpaněji, než se ona cítila. A zdála se mnohem starší než před pár týdny. Ve vlasech přibýlo stříbrných pramenů a pod očima se objevily tmavě fialové kruhy.

Dannyho vina, jako obvykle.

„Koupila jsem ti kafe,“ řekla matka.

V držáku na nápoje stál kelímek z *Dunkin' Donuts*.

„Děkuju.“

Madison se napila a vrátila kelímek na místo. Káva byla slabá a přeslazená, přesně jak to měla ráda jako malá. Její otec zemřel, když jí bylo třináct a Dannymu deset. Matka jako by v tom okamžiku zamrzla. Pořád se k nim chovala, jako by to bylo tenkrát. A to znamenalo opečovávání a podporování Dannyho. A očekávání, že Madison bude vždy stát v pozoru, připravená postarat se o svého mladšího bratra.

„Najdeš to místo na googlu? Ta zpropadená věc se mnou nemluví.“

Zařízení, kde byl Danny umístěný, bylo až v Rhode Islandu, v malé vesničce u hranic s Massachusetts. Madison vzala do ruky matčin telefon a napsala název do vyhledávače.

„Jeď po Memorial Drive, najed' na dálnici a pak ti řeknu dál. Píše se tu, že i s provozem máme příjezd za hodinu a dvacet šest minut.“

„Ježíši, to budeme úplně poslední ve frontě,“ reagovala matka.

V matčině malém autě s rozbitým topením a páchnoucím benzínem byla cesta po kluzkých silnicích vyčerpávající. Když dorazily na parkoviště před vězením, bylo už plné. Matka objížděla kolem dokola a s tváří napjatou úzkostí hledala volné místo. Kabelky si schovaly do kufru a zamkly auto. Do vězení se kromě osobních dokladů a jediného klíčku od auta nesmělo nosit vůbec nic – ani telefon, ani náhradní tampon, dokonce ani plátek žvýkačky. Mohutná betonová budova se tyčila nad ulicí, obklopená vysokým kovovým plotem lemovaným cívkami smrtícího ostnatého drátu. Madison si prohlížela ponurou fasádu a udělalo se jí zle. Mohla být na Dannyho našťavaná sebevíc, ale pořád to byl její malý bráška, samá ruka, samá noha, ušatý, s nakažlivým smíchem. Mladý a hloupý, ale nikdy zlomyslný a už vůbec ne zlý. A zasloužil si odpuštění. Ať udělal cokoli – a Madison si v hloubi duše musela přiznat, že na těch obviněních může něco být –, představa, že je zavřený na tomhle příšerném místě, byla k nesnesení.

Fronta návštěvníků se táhla kolem bloku až za roh. Lidé se choulili v zimních kabátech a někteří si nad hlavou drželi noviny, protože s deštníkem se dovnitř taky nesmělo. Trvalo čtyřicet pět minut, než se dostaly ke vchodu. To už měla Madison úplně promočené boty, péřovou bundu i džíny. Ve vstupní hale to vypadalo jako v gulagu. Ostré světlo, šedé zdi, ošoupané linoleum na podlaze zabahněné od bot. Všude páchlo mokré oblečení. Přezky na Madisoniných botách spustily alarm na detektoru kovu a dozorující

policistka ji tvrdě prošacovala, než ji mávnutím ruky poslala k dalšímu stanovišti, kde se kontrolovaly doklady.

„Yolanda a Madison Riverovy. Jdeme navštívit Daniela Riveru. Mého syna,“ řekla matka a podala policistce jejich řidičské průkazy.

Dannyho vězeňské číslo odříkala z hlavy. Úředník nápravného zařízení ho zkontroloval v počítači a pak mávl rukou, že mají projít do místnosti pro návštěvy. Potemnělá hala připomínající jeskyni rezonovala hlasitým pláčem miminek a vzlykáním přítelkyň. Ostraha rozmístěná v pravidelných intervalech kolem zdí bděle dohlížela na případné fyzické kontakty nebo jiná porušení pravidel. Madison si s matkou sedla k jednomu stolu a čekaly. Každých pár minut se ozval zvuk bzučáku následovaný cvaknutím zámku a zařinčením kovu. A vzápětí vešel vězeň v řetězech, doprovázený ozbrojeným policistou, svírající bězovou obálku ve spoutaných rukou.

Asi po deseti minutách byl ten příchozí vězeň Danny. Madison musela potlačit zoufalý výkřik. Danny k nim kráčel ztuhle, jako by trpěl bolestí. Ostraha mu sejmula pouta a matka se k němu vrhla a objala ho. Tyčil se nad ní, chladně a lhostejně, jako malý kluk, který se cítí trapně kvůli matčinu projevu emocí. Spoluvězni podle Yolandiných roztřesených ramen poznají, že pláče.

„To už stačí, madam,“ promluvil policista z ostrahy. „Musíte omezit fyzický kontakt, jinak bude návštěva ukončena.“

Matka ustoupila a hřbetem ruky si otřela oči. Nebyla schopná promluvit. Madison měla v krku knedlík a v očích slzy. Když si sedali, rychle mrkala, aby je zaplašila. Čekala, až policista poodstoupí, a potom vyslovila své obavy.

„Chodíš nějak divně,“ řekla tiše. „Bolí tě něco?“

Danny zavrtěl hlavou. Také měl v očích slzy. Všichni tři se ze všech sil snažili zvládnout emoce natolik, aby mohli mluvit. Ma-

dison si uvědomila, že tohle je od smrti jejich otce zatím to nejhorší, co je potkalo.

„Nebojte,“ pronesl Danny. „Jen vás rád vidím. Překvapilo mě, když mě zavolali, že mám návštěvu. Mami, víš jistě, že to zvládneš? Není toho na tebe moc?“

Yolanda si otřela oči, zavrtěla hlavou a narovнала se na židli.

„Bude to dobré, synku. Přijely jsme, abychom se tě zeptaly, proč ses přiznal, když jsi nevinný. Nerozumíme tomu. Řekni nám, co se děje.“

Dannyho tvář pohasla. „Mami, poslouvej, jestli jste přijely kvůli tomu...“

„Jsem tu, protože tě miluju,“ hlesla roztřeseně. „A potřebuju pochopit, co se děje.“

Danny už slzy neudržel. Otíral si je z tváří třesoucíma se rukama a Madison si najednou vybavila, jak jí plakal v náručí, když byl ještě dítě. A stejně jako tehdy i teď pro něj chtěla dát všechno do pořádku. Bohužel ale ne všechno bylo v její moci.

„Nechci, abyste se do toho motaly,“ řekl.

„Jsme do toho zamotané, ať chceš, nebo ne,“ oponovala matka.

„Jak říká máma, chceme to pochopit,“ pronesla Madison. „Proč ses přiznával, když jsi nevinný? Mělo proběhnout minimálně vyjednávání. Měli ti za přiznání nabídnout nižší trest. Tak to přece obvykle bývá.“

Danny se nervózně rozhlížel a s prstem přes pusku naznačoval, ať je potichu. „Nemůžu o tom mluvit. Ne tady.“

„Proč ne?“ vydechla matka. „Ublížil ti někdo? Vyhrožují ti?“

„Mami, nech to být. Je pozdě. Co se stalo, stalo se.“

„To není pravda,“ namítla Madison. „Jestli došlo k něčemu nezákonnému, můžeš své přiznání odvolat.“

„Poslouvej svou sestru. Studuje práva, ví, jak to chodí.“

Madison kývla. „A můžu ti poradit líp, pokud budu znát details. Máš kopii dohody o přiznání viny?“

„Právník mi nic nedal.“

Skepticky si ho prohlížela s přivřenými víčky. „Musí ti dávat kopie všech dokumentů.“

„Ježíši, Maddy, tobě něco řeknou ve škole a ty jim to prostě zbaštíš. Nemáš ani tušení, jak to chodí ve skutečném světě.“

Takže kvůli tomuhle přišla o celý den přednášek – aby jí Danny mohl vpálit do obličeje, že neví, o čem mluví? Snažila se zůstat nezaujatá, ale matka se znovu rozplakala. Všechny ty vlasy jí zešedivěly kvůli němu.

„Tady nejde o mě,“ odsekla. „Podívej, co děláš mámě. Tvrdíš, že jsi nevinný. Přiznal ses, protože tě přinutili, a ona se teď bojí, že ti někdo ubližuje. Prostě řekni pravdu. Budeme tě mít rády i tak.“

„Chceš, abych řekl, že jsem prodával drogy? Protože to si myslíš, je to tak? Že lžu?“ Naklonil se k ní, v očích mu blyškalo a ztišil hlas. „Já *jsem* nevinný. Dva roky jsem se žádných drog ani nedotkl, a to mluvím o užívání. Nikdy v životě jsem nic neprodal. Nikdy, ani jednou za celý svůj patetický zkurvený život. Ovšem Adrian, to je něco jiného.“

Adrian byl Dannyho nejlepší kamarád ze střední školy. Adrian byl velký problém.

„Mělo mě napadnout, že je za tím on,“ zavrtěla Yolanda hlavou a z úst se jí polohlasem vyřinuly španělské nadávky.

„Nemůžete ho obviňovat. Snažil se mi pomoci. Víte, jak jsem si chtěl otevřít ten autoservis, ne?“

Po dlouhém klopýtání sérií slepých uliček Danny konečně našel něco, co ho bavilo a v čem byl dobrý. Na místní odborné škole si udělal kurz pro automechaniky a získal skvělou práci v servisu. Jenže se nepohodl se šéfem, a tak začal mluvit o tom, že by si otevřel vlastní podnik. Problém byl v tom, že neměl peníze.

„Našel jsem dokonalé místo. Vybavená dílna – náradí, hevery, prostě všechno. Taková příležitost se naskytne jednou za život. Potřeboval jsem dvacet pět tisíc, abych si to mohl pronajmout a dokoupit vybavení, co chybělo.“

„Proč sis neřekl o pomoc rodině, synku?“ zeptala se Yolanda.

„Když vím, jak vysoký platíš nájem, mami? A Madison je po uši zadlužená kvůli právnické škole a teta Nilda má před důchodem? Nebudu vás už víc zatěžovat. Adrian je můj nejlepší kamarád a já věděl, že vydělává balík, tak jsem si mu řekl. Prý zrovna neměl volnou hotovost, takže mě nemohl založit osobně. Ale jeho šéf, nějaký Ricky Peña, právě hledal příležitost k legitimnímu investování.“

„Takže Ricky. To on je ten dealer?“ zeptala se matka.

„No jo, ale já jsem s tím neměl mít nic společného. Chce legitimizovat svůj podnik a investovat do zákonného podnikání.“

„Chce investovat peníze z *prodeje drog*,“ namítla Madison.

„Peníze jsou peníze. A kdo se bojí, nesmí do lesa. Myslíš, že by mi nějaká banka dala úvěr? Bez ručitele?“

„Možná ano. Zkusil jsi to?“

„Nemá to smysl. Jsem nula. Nestuduju na Harvardu jako ty. Pro mě byla tohle veliká šance, tak jsem za Rickym zašel do jednoho baru, co mu patří. To byla moje první chyba. Ricky v tom podniku dealuje. Jakmile jsme začali mluvit, zazvonil mu telefon. Vzal to, pak se postavil a já slyšel, jak říká barmanovi: ‚Je to tady.‘ Potom mi řekl, že jde na záchod, a vypařil se. Barman vyšel zpoza baru, hodil na stůl přede mě plátěnou tašku a *taky* zmizel. Já myslel, že už je to ta Rickyho investice, tak jsem tu tašku zvedl. Chystal jsem se ji otevřít a podívat se dovnitř, když tam vtrhli z protidrogového. Zadrželi každého, na koho narazili, včetně *mě*. Já držel v ruce tu tašku. Ukázalo se, že je v ní heroin, a byla plná mých otisků.“

„Ale nebyly to tvoje drogy,“ namítla Yolanda. „Takže to není tvoje vina. Musíš někomu říct, co se stalo. Někomu, kdo s tím může něco udělat.“

Danny si zuřivě mačkal dlaně. Tvář měl šedou jako popel.

„Nikdo takový není. Policajti v tom jedou taky. Ricky si platí ochranu a ten telefonát – to bylo varování. Jsem si skoro úplně jistý, že mu volal detektiv, který ten případ vede. Takže co bych měl udělat – jít za tím detektivem a říct mu, že jsem nevinný? Zabil by mě. A myslím to *doslova*.“

„Musíš to říct svému právníkovi,“ prohlásila Madison.

„Ten v tom jede taky. Spolupracuje s těma špinavýma poldama. Jsou stejně zkažení jako Ricky. Možná horší.“

„Nemůžou tě nutit přiznat vinu, když jsi nevinný,“ pokračovala Madison.

Danny se na ni díval, jako by měla dvě hlavy.

„Slyšela jsi vůbec něco z toho, co jsem teď říkal? Můžou. A už to udělali. Večer předtím, než jsem šel k soudu, mě pár chlapů napadlo v umývárně a málem ze mě vymlátili duši. Řekli, ať ‚zít-ra‘ držím jazyk za zuby. Tak jsem se zeptal, *co je zítra?* A oni: *Uvidíš. Dělej, co ti řeknou, jinak se vrátíme a nebudeme takhle milí*. Tak jsem šel zpátky do cely, krvácel jsem, byl jsem celý polámaný. Báł jsem se jít na ošetrovnu. Není nikdo, na koho se obrátit. Nemám tady uvnitř žádné kamarády, žádné spojence. Tak jsem šel k telefonu a zkusil zavolat Adrianovi. Ten z toho vyvázł, parchant. Změnil si číslo. A já jen věděl, že když to nahlásím ostraze, ti chlapi se vrátí a tentokrát budou důslední. Tak jsem mlčel. Usnul jsem a ráno mě vzbudila ostraha. Strčili mě do dodávky a odvezli k soudu. Tam čekal právník. Řekl, že je proti mně hromada důkazů a že mám jedinou možnost – podepsat přiznání viny a spolehnout se na smilování soudkyně. Dal mi podepsat papír. Tam stálo, že ty drogy byly moje a že mi hrozí deset let. Podíval jsem

se na to a řekl: *Ne*. A on řekl: *Danny, když to podepíšeš, požádám soudkyni o shovívavost. Ale když odmítneš, bude si myslet, že nemáš žádné výčitky. Zavřou tě na doživotí. A tví kamarádi si budou myslet, žeš je prodal. Já tyhle lidi znám. Nehrají žádné hry a vědí, kde bydlí tvoje matka.*“

Madison ztuhla. „Tvůj vlastní právník ti vyhrožoval? A vyhrožoval mámě? To se vážně stalo?“

„Jo, přesně to se stalo. Myslíš, že si to vymýšlím?“

„Ne. Jsem... jsem jen v šoku.“

„No jistě, protože žiješ ve svém pohádkovém světě, kde je všechno růžové a krásné.“

„A státní zástupce nic nenamítal?“

„Vůbec tam nebyl, když to na mě ten právník vybalil. Nebyl tam nikdo.“

„A požádal jsi, abys s ním mohl promluvit?“

„Se *státním zástupcem*? Aby si všichni mysleli, že jsem krysa? To si můžu rovnou vlézt do rakve.“

„A co ta soudkyně?“

„Co je s ní? V soudní síni chtěla vidět důkazy. A státní zástupce řekl, že jsem byl zadržen s taškou plnou drog, že je moje a jsou na ní moje otisky. A to byla pravda. Takže pokud jde o soudkyni, tím to končí.“

„Řekl jsi, že ty drogy nebyly tvoje?“

„Musel bych to říct veřejně v té soudní síni, před právníkem i podplaceným poldou. Navíc by to bylo k ničemu. Ten právník se s tou soudkyní prý léta zná. Má ji na výplatní pásce. Vytahoval se s tím. Je taky zkorumpovaná.“

„To nemůže být pravda. Je to *federální* soud. To je jako... jak bych ti to vysvětlila? Je to národní soud, nejvyšší, nejkompetentnější. Soudci jsou nesmírně vzdělaní, čestní. Takové věci se tam nedějí.“

„Právě se staly.“

„Jak se ta soudkyně jmenuje?“ zeptala se Madison.

Danny zavrtěl hlavou. „Maddy, podívej, já si vážím toho, že jsi za mnou přijela. Ale nechci tě do toho zatahovat. Byl jsem na špatném místě ve špatnou dobu a teď jsem v háji. Musím držet jazyk za zuby, jinak to bude ještě horší.“

„Nemůžeš to jen tak vzdát,“ namítla Madison. „Nech mě, ať se na to aspoň podívám. Zjistím, jestli na tu soudkyni nebo na tvého právníka někdo nepodal nějakou stížnost. Třeba z toho nějak vyplyne, jestli bych s nimi mohla promluvit nebo...“

Danny si vrazil ruce do vlasů a nervózně zatahal.

„Posloucháš mě vůbec? Soudkyně to táhne s tím zkorumpovaným právníkem. Jedou v tom oba. Když promluvíš s kterýmkoli z nich, zabiješ mě. To chceš?“

Matka zbledla. „Samozřejmě že to nechce.“

„Tak se do toho nepleť. Nejen kvůli mně. Kvůli mámě. Říkal jsem ti, že vědí, kde bydlí. Mami, ti chlapi, co mě zmlátili, znali tvou adresu. Já dokážu žít s následky toho, co se stalo, pokud jde o mě. Ale ne když něco udělají tobě. To bych prostě nezvládl.“

Jejich matka měla v očích slzy. „Synáčku, já jsem ochotná to riziko nést. Záleží jen na tobě.“

„Ne. Já ti to nedovolím.“ Danny se otočil k Madison a popadl ji za ruce. „*Musíš* mi to slíbit, Maddy. Řekni mi to, kvůli mámě, že nebudeš s *nikým* mluvit. Ani se soudkyní. Vůbec s *nikým*. Řekni to.“

„Slibuju, že nebudu s *nikým* mluvit, dokud si to nepotvrdím s tebou. Jen mi řekni, jak se jmenuje ta soudkyně, ať můžu prozkoumat, s čím je spojená.“

Koutkem oka viděla, jak k nim běží ostraha. Danny vystrašeně zvedl oči.

„Žádný fyzický kontakt,“ zařval jeden z členů ostrahy. „Ruce do vzduchu.“

Danny prudce zvedl ruce. Policisté ho vytáhli od stolu a kopnutím ho donutili roztáhnout nohy. Jeden z nich ho začal hrubě šacovat.

„Co vám dala?“

„Nic, je to moje sestra. Jen jsme...“

„Je čistý,“ řekl policista a vrtěl hlavou.

„Tato návštěva je ukončena,“ řekl ten druhý a vytáhl z opasku pouta.

Madison se Dannymu podívala naléhavě do očí. „Danny? To jméno?“

„Nezapomeň, co jsi *slíbila*,“ zavolal přes rameno, když ho odváděli pryč. „Je to Conroyová. Kathryn Conroyová.“

4

Cestou zpátky panovalo v autě otřesené ticho. Obě ženy byly z návštěvy vězení rozhozené. Matka se poprvé ozvala, když už byly skoro v Bostonu.

„Promluvíš s tou soudkyní, vid’?“

„Mami, Danny prosil, ať to nedělám. Musela jsem mu to slíbit.“

„On neví, co je pro něj dobré.“

Madison vrtěla hlavou. „Byla by to chyba.“

„Neposlouchej ho. Tohle je až příliš důležité.“

„Nemůžu ani uvěřit, že to, co říká, je pravda. Je to šílené, mami, já ji *znám*.“

„Ty tu soudkyni znáš?“

„Ano. Učí na fakultě. Chodím na její přednášky.“

Matka stiskla volant a zarudlýma očima se podívala na Madison. „Dannyho soudkyně je tvoje učitelka?“

Ozvalo se zatroubení.

„*Mami!* Dávej pozor.“

Yolanda vrátila pohled k silnici. „Ale to je nádhera. Tím to bude mnohem snazší.“

„To se pleteš. Tím to bude mnohem komplikovanější.“

Nemohla si jenom tak nakráčat k profesorce – *soudkyni* – Conroyové a začít se jí vyptávat na otevřený případ, navíc když se týká člena rodiny. Bylo by to tak nevhodné, že by se soudkyně

určitě nespokojila jen s tím, že by jí neodpověděla. Hodila by Madisoninu přihlášku na stáž rovnou do koše. Svému bratrovi by tím absolutně nepomohla, jen by přišla o šanci dosáhnout něčeho, po čem opravdu toužila. Jak to ale mohla vysvětlit matce, která nevěděla vůbec nic o právním systému, ani o tom, jak se člověk v tomhle světě může posouvat dál. Myslela by si, že je Madison jednoduše sobecká. Dobře, možná trochu je. Celá tahle situace byla naprosto šílená.

„Jak, komplikovanější? Řekni své učitelce, že je Danny nevinný. Bude tě poslouchat. Jsi její studentka. *Zná* tě.“

„Bude si myslet, že se ji snažím ovlivnit.“

„Lidi svým příbuzným pomáhají. Dělají to všichni. Pochopí to.“

„Ne v téhle situaci. Ne, když jde o soudkyni, ne, když je to moje učitelka, ne, když se jedná o *drogy*.“

„Aha, tak já už chápu, o co tady jde. Ty si myslíš, že je tvůj bratr vinen. Že lže. Stydíš se za něj.“

„Je úplně fuk, co si myslím *já*. Soudci rozhodují na základě důkazů. Vždyť to říkal i Danny. Šel na místo, o kterém věděl, že se tam scházejí drogoví dealeri, jeho otisky jsou na té tašce. To nemůžu změnit. Soudkyně to nebude ignorovat jen proto, že mě zná z přednášek.“

„Vždyť je to tvůj *bratr*, Madison. Musíš mu pomoci.“

„Ale já *chci*. Puká mi srdce, když ho vidím ve vězení. Zkus mě ale pochopit. Soudkyně Conroyová není moje kamarádka. Je to profesorka, která přednáší ve velké aule. Možná mě párkrát zahlédla, a pokud bych se ji pokusila ovlivnit, rozhodně by to nebrala na lehkou váhu.“

Tohle byla v podstatě pravda. Její včerejší rozhovor se soudkyní Conroyovou byl doposud nejdelší, jaký spolu kdy vedly. Matka si myslela, že dokáže zázraky, ale Madison v tomhle neměla žádnou páku. Fakt, že se soudkyni líbí její odpovědi ve třídě

nebo že ji vyzvala, aby si podala přihlášku na stáž, neznamenal vůbec nic ve vztahu k tomu, jak bude rozhodovat v Dannyho případě. A navíc, jakmile se Conroyová dozví, že je Madisonin bratr obviněn z prodeje heroinu a bude se z toho zodpovídat v její soudní síni, svůj postoj k Madison rozhodně změní. Nejspíš to neovlivní známky z přednášek. Ale pravděpodobnost, že na jme Madison na tu stáž, bude určitě menší. Když o tom teď přemýšlela, říkala si, jestli má vůbec smysl podstupovat přijímací pohovor. Možná by měla přihlášku jednoduše stáhnout. Nebo o Dannyem soudkyni říct sama od sebe, aby to nevypadalo, že něco skrývá. Jenže co když ji kvůli Dannymu vyhodí? Sakra, bylo to tak nespravedlivé. Madison tu stáž opravdu *chtěla*.

Teď musí přinejmenším přesvědčit matku o tom, že se absolutně a za žádných okolností nemůže pokusit ovlivnit rozsudek soudkyně Conroyové v Dannyho případě.

„Tak co?“ zeptala se matka.

Ona tohle nikdy nepochopí. Madison se musela upnout ke svému slibu, že bude mlčet.

„Slíbila jsem mu, že nic neřeknu. Bojí se pomsty. Nebudu to zlehčovat. Je to moc nebezpečné.“

„Takže se jen tak vrátíš ke svému životu a budeš dělat, že to není tvůj problém?“

Věnovala matce pohled plný vzteku hromaděného po dlouhá léta.

„Dannyho problémy řeším už od dětství. Starala jsem se o něj mnohem víc, než by po mně mohl kdo chtít. A ty to víš.“

Matce se v očích zaleskly slzy. „Když táta umřel, zhroutila jsem se. Musela jsem vás poslat pryč. Danny trpěl víc než kdokoli z nás.“

„Já jsem taky trpěla. Ale vypadá to, že na tom, co jsem cítila já, tobě vůbec nesejde.“

„Ty jsi silnější. Proto na tebe spoléháme. Dokážeš věci, které ani já, ani Danny nezvládneme. Miláčku, já tě žádám o pomoc. Prosím.“

„Já *chci* pomoci. Ale ty musíš pochopit, že nemůžu jen tak nakráčat k federální soudkyni a mluvit s ní o případu. Soudci se o těchhle věcech nesmějí bavit mimo soudní síň. Když za nimi někdo přijde, bere se to jako snaha ovlivnit soudce. Považovala by to za nevhodné. Mohla bych z toho mít problémy. To chceš?“

„Ne,“ hlesla matka. „Samozřejmě že ne.“

Madison si povzddechla a soustředila se na pohled z okna. V autě nastalo ticho. Matka si otírala slzy. Její popotahování drásal Madison srdce.

„Jsou jiné věci, které udělat *můžu*,“ řekla po chvíli. „Získat informace. Udělat průzkum. Vymyslet nějaký plán. Vypadá to, že Danny nemá ani ty nejzákladnější dokumenty ke svému případu, jako třeba tu dohodu o přiznání. Seženu ty papíry a zkusím vymyslet co dál. Třeba mu najmeme lepšího právníka. Odvoláme se. Já nevím, ale určitě existují další možnosti, co můžeme udělat, aniž bychom ovlivňovali soudkyni.“

„Ano. Víc informací. A plán. To pomůže.“

Sjely z dálnice. Zanedlouho už matka zastavila před branou Harvard Yard a pustila blinkry.

„Vyskoč si tady. Je tu zákaz zastavení a já musím do práce,“ pronesla matka se zaťatou čelistí.

„Ty se na mě zlobíš? Vypadáš našťavaně.“

„Zlobí mě ta situace, Madison, ne ty. Vím, že uděláš všechno, co budeš moci, abys bratrovi pomohla. *Ne?*“

Madison zatajila dech, ale kývla.

„Ano. Zavoláme si, dobře?“

Poslala matce polibek a vyskočila z auta vstříc vlhému vzduchu prosycenému vůní nafty. Když prošla branou do Harvardského

parku, zdálo se jí, jako by vstoupila do tajné zahrady. Přestalo pršet. Chodníky byly vystlané mokrými listy, nad nimiž se vznášela vůně tlení. Madison zhluboka dýkala a vědomě se snažila povznést se nad problémy své rodiny. Nechtěla nic víc než být jen další studentkou kráčející na přednášku s kelímkem kávy a batohem. Žádná tajemství, nic, za co by se člověk musel stydět. Žádné starosti, jen studium a právní revize. Stejně jako všichni ostatní.

Jenže to tak nebylo.

Přednáška o regulaci cenných papírů už začala. Profesor zvedl hlavu, když Madison pootevřela dveře a vklouzla do přednáškového sálu. S pohledem upřeným na špičky bot spěchala dolů mezi řadami na své přidělené místo. Přednáškový sál byl pro právnickou fakultu na Harvardu typický – stropy s přiznanými trámy, pompézní lustry, pach prachu a dějin. Posadila se, a zatímco si připravovala laptop, šeptala omluvy směrem ke studentům na obou stranách. Vedle ní vpravo seděla Chloe, Tylerova nová přítelkyně. Hříčka docházkového systému. Nebyly rivalky, to v žádném případě, ale nebyly ani kamarádky. Chloe velkomyšlně natočila monitor svého počítače, aby se Madison mohla podívat na její poznámky. Téma bylo „Nedovolené obchodování s akcemi“, což by Madison za normálních okolností připadalo fascinující. Její pověstná schopnost soustředit se však očividně byla otřesena, i když k tomu bylo zapotřebí tak strašlivého spouštěče, jakým bylo vidět mladšího brášku zavřeného ve vězení. Vnímala z přednášky jen střípky a psala si naprosto náhodné poznámky, aniž by chápala jejich smysl. V duchu se toulala minulostí a před očima jí tančily představy Dannyho.

Danny v deseti letech na hřišti, s rozseknutým krvácejícím rtem po rvačce. Ten druhý kluk ale krvácel víc. Danny před ředitelnu, opětovně vyloučený z výuky. Madison vytáhli z hodiny, protože se nemohli dovolat mámě. *Já vím, že vám zemřel otec, ří-*

kala ředitelka, jako by mluvila s Dannyho matkou, ačkoli bylo Madison jen třináct let. *Ale takhle to dál nejde. Musím myslet i na další studenty.* Přišli domů a našli matku spící na gauči. Dřez byl plný špinavého nádobí a na stole se válela hromada účtů. Zatrásla matkou, aby ji probudila. *Tys nešla do práce?* Řekla, že je jen hrozně unavená, a přetáhla si deku přes hlavu.

Tenkrát v noci to Madison vzdala a zavolala tetě Nildě. Nejen proto, že Danny neustále zlobil. Ale už týden nejedli nic jiného než sendviče s burákovým máslem a na faktuře za elektrinu bylo napsáno „Poslední výzva“. Nilda byla mámina mladší sestra. Neměla vlastní děti, jako sestra ve velké nemocnici vydělávala spoustu peněz a měla vlastní byt ve velkém domě v Brooklynu. Svou neteř i synovce zbožňovala, a právě proto Madison váhala, jestli jí má volat. Nilda zasáhne a převeze odpovědnost. Madison se bála, že se jejich život znovu změní, jenže těch změn už zažili tolik...

A měla pravdu.

Podle Nildy trpěla matka těžkou depresí. Potřebovala pomoc. Lékařskou pomoc. Potřebovala si oddechnout. Než se její stav zlepší, budou děti bydlet s Nildou v Brooklynu. *Jak dlouho?* ptala se Madison. To se uvidí, budou zkrátka muset počkat.

Pamatovala si, jak s Dannym seděli v dálkovém autobusu a ona byla vystresovaná, protože opouštěla domov, kamarády, mámu. Vybila si svůj stres na něm. *Všechno je to tvoje vina.* Vypadal tak zničeně, že mu dala svou čokoládu, kterou si koupila za poslední peníze. První noc Danny zdevastoval jejich pokoj v bytě tety Nildy a na scénu vstoupil strýc Hector s řemenem. To byl špatný začátek. Hector byl Nildin snoubenec, přísný policajt, který věřil, že disciplína udržuje děti pryč z ulice. Tenhle přístup ale na Dannyho nefungoval. Danny potřeboval lásku.

Madison u Nildy od prvního dne jen rozkvétala. Líbilo se jí každý den společně sedět u večere, odříkávat modlitbu a říkat *prostím*

a *děkuju*. Danny se jen ošíval a odmítal navázat oční kontakt. Nilda je brala do muzeí a na koncerty. Dannyho to tak nudilo, že se do slova rval, aby s nimi nemusel, a Nilda ho nakonec nechala být. Její byt byl vkusně vyzdobený, s koberečky, květinami a knihami na policích. Madison to zbožňovala. Danny požadovanou míru upravenosti nemohl vystát. Samozřejmě, ona byla třináctiletá dívka a on desetiletý kluk. Ale šlo i o jeho náтуру. Madison milovala uspořádanost, Danny nenáviděl pravidla. Ve škole se okamžitě chytil problémové party a neustále ho volali do ředitelny, zrovna jako doma. Nilda je chtěla zapsat do katolické školy, aby Dannyho dostala od spolužáků, kteří na něj měli špatný vliv, ale Hector namítal, že je to moc drahé. *Jsou to moje peníze. Ty o tom nerozhoduješ*, řekla Nilda a rozpoutala tak hádku, která už potom nikdy neskončila.

Čím víc se Hector s Nildou hádali kvůli Dannymu, tím víc se Madison věnovala škole. Dostala se do třídy pro nadané žáky. Byla královnou v počtu nepovinných předmětů, účastnila se všech kroužků, kamarádila se s chytrými dětmi. A nebyla to žádná parta podivínů. Naopak, měli rádi umění, uměli se vyjadřovat, měli i politické postoje a na osmou třídu byli nečekaně vyspělí. Tohle s vámi dělal New York – stanovil vám limity a nutil vás rychleji vyrůst. Ve skupině těchto mladých lidí se Madison poprvé v životě začala zajímat o své portorické předky. Zdokonalila se ve španělském slangu, četla zprávy, studovala historii. Po šesti měsících byla v New Yorku šťastná. Zato Dannyho chytili, když v parku kouřil trávu. Bylo mu teprve jedenáct, ale na svůj věk byl vysoký a trávil čas se staršími dětmi. Hector si s ním šel promluvit a nějak se to zvrhlo. Danny skončil s monoklem, což nebylo v pořádku. Nilda Hectora vykopla, ale na záchranu situace už bylo pozdě. Máma trvala na tom, aby se vrátili do Bostonu. *Na to* ale bylo strašně brzy. Nedokázala se zatím postavit na vlastní nohy, a to znamenalo, že to nedokáže ani Danny.

Věci se měnily čím dál víc... Poslední dobou se zdálo, že si Danny vede mnohem líp, než jim to zatčení obrátilo životy vzhůru nohama. Ta dnešní scéna v návštěvní místnosti, odkud ho odváděli v poutech. Nemohla dostat z hlavy jeho tvář. Strach v jeho očích.

Bála se, že tam umře.

Přednáška skončila. Chloe zavírala laptop. Jako spořič obrazovky měla svou fotku se soudcem Nejvyššího soudu, který býval na právech nejlepším kamarádem jejího otce. *Řekni, že jsi tady díky rodinným známostem, aniž bys zmínila, že jsi tady díky rodinným známostem.* Omotala si kolem krku ohromný kašmírový šátek a rukama načechrala dokonale melírované blond vlasy. Ta holka měla styl, to musela Madison uznat, i když jí záviděla tolik odlišnou startovací čáru v životě.

„Uvidíme se večer na párty?“ zeptala se Chloe.

Madison najednou strašně vyčerpávalo předstírání, že se nic neděje. Najednou si nevěřila, jestli by tu bezstarostnou fasádu udržela na oslavě po celou dobu.

„Nejsem si jistá, jestli mi to vyjde.“

Chloe triumfálně zablesklo v očích a Madison to naštvalo. Tahle holka měla v životě všechno až moc snadné a teď má ještě vyhrát i kluka? Kluka, se kterým se Madison rozešla, ale stejně.

„Na druhou stranu, už jsem slíbila Tylerovi, že přijdu. Takže, když o tom tak přemýšlím, ano, uvidíme se tam.“

A věnovala Chloe zářivý úsměv.

Kolem půl osmé vešla Madison do pizzerie na Harvard Square, což byl velký podnik, kde se scházeli studenti práv. U baru bylo nacpáno, všechny stoly plné a byl tu hrozný *hluk*. Zhluboka se nadechla, zaznamenala vůni rozpálené cihlové pece a piva a nasadila svou mejdanovou tvář. Tyler byl vidět z dálky, rameny převyšoval dav ostatních a obklopoval ho velký shluk lidí. Byl pohledný,

společenský žralok, zlatý chlapec. Někteří lidé doteď neuvěřili, že to ona se rozešla s ním. Mizogynie v přímém přenosu. Oni dva si přece byli zcela rovni.

Jak se k němu blížila, všimla si po pravé straně Chloe. Zpozorovala, když se Tyler sklonil, aby něco zakřičel Madison do ucha.

„Čekáme, až nám uvolní stůl. Můžu ti objednat drink?“

Byla v pokušení dovolit mu to, ale proč si Chloe znepřátelit? Měla svůj vlastní život momentálně tak napjatý, že by si neměla vyrábět další nepřátele.

„Objednám si ho sama. Dáš si něco?“

Zavrtěl hlavou. Madison se prodírala k baru. Zrovna když mávala na barmana, aby si jí všiml, poklepal jí na rameno kluk, kterého znala ze semináře *Obhajoba u soudu*. Dali se do hovoru a po pár minutách se vedle ní zjevil Tyler a svým dokonalým úsměvem celý bar rozsvítil.

„Co? Ty ještě nemáš pití?“

„Ále, rozhodla jsem se, že si nedám. Zítra je škola.“

„Ale mám narozeniny.“

„Uvidíme se později,“ řekl ten kluk, se kterým si Madison povídala, a na odchodu střelil po Tylerovi pohledem.

Tyler měl legrační zvyk nacpat se mezi Madison a kohokoli, na koho se jen podívala. Kdyby neměl narozeniny, určitě by mu to vyčetla. Objednal jí manhattan a sám si dal taky jeden. Očividná hra – tohle býval jejich koktejl na oslavu, když spolu ještě chodili. Založila si ruce na prsou a povytáhla obočí. Hned jeho další věta ji ale zbavila všech vzpomínek na vztahové problémy s ním.

„Prý sis podala přihlášku na stáž k soudkyni Conroyové. Je to pravda?“

„Kdo ti to řekl?“

„Pamatuješ na Seana Chena? Byli jsme kámoši. Loni promoval. Letos u ní dělá právního asistenta.“

„Sean je právní asistent Conroyové?“

„Přesně tak.“

„A řekl ti, že jsem si podala přihlášku na stáž? Co je tobě po tom?“

„Myslel si, že spolu pořád chodíme.“

„I kdyby ano, neměl by takhle žvanit.“

„Jen jsme si povídali. Vždyť víš, že tohle místo je jako akvárium. Nikdo tu žádné tajemství neudrží.“

„Proč tě zajímá, jestli jsem si podala přihlášku? Nebo snad to místo chceš pro sebe?“

Cítila se tolik poctěná, když ji Conroyová vyzvala, aby se přihlásila. No, možná nebyla jediná, komu to soudkyně řekla. Tyler by byl impozantním konkurentem.

„Já si přihlášku nepodám. Pracovat pro ni je prý těžké, tak jsem se rozhodl, že do toho nepůjdu. Jen ti chci předat tu informaci. Kolem Conroyové se vznáší mrak. Říkal jsem si, že bys to měla vědět, aby ses případně mohla znovu rozhodnout, jestli to stojí za tvůj čas.“

Překvapeně si ho prohlížela. Vzpomněla si, jak Danny tvrdil, že se soudkyně Conroyová podílí na zmanipulování jeho případu. Ani na vteřinu tomu nevěřila. Jenže když o tom tak přemýšlela, od dětství měla v hlavě vypáleno, že Dannymu se nedá věřit, kdežto Kathryn Conroyová podle ní dokázala chodit po vodě. Conroyová byla jednou z nejúspěšnějších absolventek prestižní katolické střední školy, kam Madison chodila. Ještě dlouhé roky potom, co odmaturovala, pěly na ni řádové sestry jen samou chválu. Conroyová byla tím důvodem, proč se Madison vůbec začala zajímat o studium práv. Nemohla být zkorumpovaná. Ani náhodou.

Ale o čem to tedy Tyler mluvil?

„Jaký mrak?“ zeptala se.

„Nejsem si jistý. Slyšel jsem nějaké narážky.“

„*Narážky*. To jako vážně? Jestli něco víš, tak to vyklop, nebo přestaň pomlouvat.“

„Jen mám strach, že tě až moc okouzila. Na přednášce jí visíš na rtech, jako by byla pramenem moudrosti.“

„Je to uznávaná federální soudkyně. Úžasná učitelka. Takže jo, imponuje mi. A nic z toho, co jsi řekl, můj názor nezmění.“

„Jen to není dobré místo na práci, nic víc.“ Začal počítat problémy na prstech. „Přísně trvají na dodržování termínů. Mají spoustu případů. Chtějí po studentech hodně hodin. A poslední stážistka neodešla v dobrém. Vlastně ji vyhodili. Tak si představ, že by se to stalo tobě.“

„Právě jsi popsal asi tak každou právní stáž, která se kde nabízí.“

„Kdo vyhodí *stážistku*?“

„Třeba neodváděla dobrou práci. Já se toho nebojím. Mám v plánu je oslnit.“

Před malou chvílí Madison zvažovala, že kvůli té komplikaci s Dannym svou přihlášku stáhne. Tyler však s naprostým přehledem probudil její lovecký instinkt. Kvůli jeho zdrženlivosti teď o tu stáž stála ještě mnohem víc.

„Třeba si přesně tohle myslela i ta poslední stážistka.“

„Víš, co by mě zajímalo, Tylere? Zajímalo by mě, jestli náhodou nemáš sám v plánu podat si přihlášku a nesnažíš se takhle zbavit konkurence.“

„Už jsem řekl, že ne.“

„A divíš se, že jsem tak trochu skeptická? S tebou se všechno neustále mění.“

Přesně tohle byl problém jejich vztahu. Tyler měl ošklivý zvyk uchylovat se k nečestnému boji, kdykoli mu šlo o to dostat se vpřed. Takhle to dělala spousta lidí na Harvardu. Tylerovo rodinné zázemí bylo ze zlata. Možná ne tak ryzího jako u Chloe, ale i tak.

Jeho otec byl prominentní afroamerický chirurg, matka ředitelka střední školy a oba měli v jejich domovském městě velmi vysoké postavení. Člověk jako Tyler nemohl nikdy pochopit, odkud pocházela Madison. Nemohl pochopit ani některé z věcí, které musela dělat, aby se dostala dál. On nikdy o nic bojovat nepotřeboval.

„Podívejme, kdopak to křičí,“ namítl.

„Ty mě pořád nechápeš, vid’?“

„Mohl bych říct to samé.“

Barman jim podal jejich drinky. Vytáhla peněženku, ale on jen mávl rukou.

„Platím,“ trvala na svém a podávala barmanovi platební kartu. „Gratuluju k narozeninám, tohle je tvůj dárek.“

„Co všechny ty šílenosti v její minulosti? Pokusy o atentát? Násilí? Věděla jsi, že jejího manžela zavraždili?“

„Ano, vím o ní úplně všechno.“

Madison znala životopis soudkyně Conroyové prakticky zpaměti. Nejlepší ve svém ročníku na právech na Harvardu. Koncipientka v prestižní firmě. Deset let v úřadu generálního prokurátora, kde stíhala ty nejvýznamnější případy, než ji jako jednu z nejmladších v zemi jmenovali federální soudkyní. Skutečně za sebou měla i onu příšernou tragédii, ale dokázala to překonat. Bylo vůbec možné neobdivovat ji za to?

„Jasně, chodila na stejnou střední školu jako ty. Pamatuju si, že jsi to říkala. Není divu, že jsi na její straně. Taková holčičí solidarita, vid’?“

„Ne, jen mi vadí, když někdo šíří pomluvy o statečné ženě.“

„*Pomluvy*? Tak to mi křivdíš.“

„Jejího manžela zavraždili a ty mi tady naznačuješ, že to byla její vina.“

„Jen mám obavy, že ta vražda souvisela s jejími případy. Neříkám, že ho zabila ona nebo tak něco.“

„Já myslím, že to byl náhodný útok. Ale i kdyby to bylo kvůli její práci, musela bych o to víc obdivovat, jak se dokázala sebrat a pokračovat v tom, v co věří. Takže pardon. Pořád jsme konkurenti.“

Odfrknul si. „Jsi nemožná. Hlavně nezapomeň, že jsem se tě snažil varovat.“

Postrčila směrem k němu oba koktejly. „Chloe z nás nespustí oči. Tumáš, řekni jí, že jsem jí koupila drink. Stejně musím pracovat na té přihlášce na stáž, takže se rozloučím. Užij si oslavu. Všechno nejlepší k narozeninám.“

Rychle ho políbila na tvář.

Tyler se jí vždycky dokázal dostat pod kůži. Cestou zpátky na kolej jí v hlavě pořád znělo jeho varování. Stejně se ale musela připravit na zítřejší pohovor u soudkyně. Tak proč se přitom nepodívat na detaily smrti jejího manžela? Byla v prvním ročníku na střední, neměla vůbec čas a hlavu jí zaměstnávaly jiné starosti. Sledovala zprávy o vraždě v médiích z čirého zájmu o soudkyni. Je možné, že jí něco uniklo.

Sedla si se zkříženýma nohama na postel a do laptopu na klíně natukala „vražda manžela soudkyně Conroyové“. Výsledky dostala prakticky okamžitě. Matthew Latham, třicet osm let, učitel v komunitní škole St. Alfred's. Byl zastřelen způsobem „připomínajícím popravu“ při vykládání nákupu před domem, kde bydlel se svou manželkou, soudkyní Kathryn Conroyovou, ve Wellesley v Massachusetts. Soused slyšel tři výstřely, podíval se z okna a viděl rychle odjíždět tmavé SUV. Číslo značky si nezapsal. Popis střelce nebyl žádný. Vyšetřovatelé hledali spojení s případy, které měla soudkyně na stole. Vraha ale nikdy nenašli, takže motiv byla jen čirá spekulace. Stalo se to před pěti lety. Vražda nebyla nikdy vyřešena.

Potichu. Ve stylu poprav. Před vlastním domem. To nevypadalo jako náhoda.

Šel z toho mráz po zádech.

5

Další den ráno vešla Madison do vstupní haly budovy federálního soudu a srdce jí tlouklo jako splašené. Všude tu byli samí právníci, muži i ženy, všechny věkové kategorie a všechna etnika, sjednocení střízlivým oblečením a napjatými výrazy, jak spěchali do soudních síní. Chodby byly plné klientů všech možných popisů, ale i koncipientů, policistů, ostrahy, a byl tu i televizní štáb, který se chystal natáčet reportáž. Tvář reportérky Madison znala z večerních zpráv. Tohle místo bylo pro Madison středem vesmíru. Sem patřila. Tohle byl její osud.

Prošla detektorem kovu a vyjela výtahem do kanceláře soudkyně Conroyové, kde ji po zazvonění bzučákem pustili do vkusně zařízené recepce s ohromujícím výhledem na přístav a linii mrakodrapů za ním. Recepční ji požádala, aby se posadila. Soudkyně je momentálně v soudní síni a může to chvíli trvat. *Soudní síň*. Už jen to slovo Madison vzrušovalo. Ještě nikdy nebyla ve skutečné soudní síni, jen ve škole při cvičných procesech. Jedním z důvodů, proč tolik stála o tuhle stáž, byla i touha napravit tento nedostatek. Kdyby o tu šanci měla přijít kvůli Dannyho právním problémům, byla by to hrozná rána. Přesto se v noci téměř definitivně rozhodla přihlásku stáhnout. Ležela ve svém pokoji potmě a sváděla vnitřní boj – přihlásit se, nebo stáhnout přihlášku, říct pravdu, nebo mlčet? Když nic neřekne, zjistí soudkyně